

Vzpomínka na přítele

František Ulč

S kresbami Bohumila Konečného jsem se poprvé setkal počátkem čtyřicátých let po okupaci našeho státu, kdy Německo rozpoutalo druhou světovou válku. V časopise Mladý hlasatel byly otiskovány dobrodružné povídky a později k nim přibýly i napínavé příběhy českého světoběžníka Otakara Batličky. Bylo to v době, kdy jsem začal chodit do školy, ale ještě jsem neuměl číst. Podle ilustrací jsem tušil, o co ve které povídce asi jde. To hlavní, podrobný děj i závěr celého příběhu, jsem si mohl vychutnat až o mnoho měsíců později, když jsem chodil

Bohumil Konečný a František Ulč na konci 80. let

do druhé třídy. Většina těchto povídek měla nádherné ilustrace, které se navždy vryly do paměti tehdejších čtenářů. Pokud už tehdy ve spojení autorů Rychlých šípů vzniklo rčení Foglar – Fischer, tak během krátké doby vznikla další symbióza Batlička – Bimba. A je pochopitelné, že toto propojení trvá a platí i v současnosti. Svědčí o tom nová vydání knih s Batličkovými povídkami.

Bimbovy začátky

ovlivňoval Zdeněk Burian, ale časem si našel svůj styl. V některých oblastech se svému chlapeckému idolu vyrovnal, a v něčem ho dokonce předčil. Některé výjevy a situace měl dynamičtější a přesvědčivější Buriana. Není žádné tajemství, že často ignoroval pozadí i různé detaily. V poválečném Vpředu zjednodušil Konečný výrazně svůj styl i kresebný projev, což se projevilo u dobrodružných příběhů, ve kterých dominovala hlavně zvířata. U obálek pokračoval nadále v hlasatelském stylu. Ilustrace Bohumila Konečného z časopisů počátkem padesátých let postupně mizely. To, že dělá nádherné reklamní kalendáře a plakáty pro exportní podniky, skoro nikdo nezaregistroval. Stal se kreslířem odborářského vydavatelství Práce, kde se jeho ilustrace pravidelně objevovaly v novinách a týdeníku Květen.

Začal jsem vše od Konečného sbírat a časem jsem získával i slovenské Magazíny pol'ovníka a jiné časopisy a kalendáře z Bratislavy. Když jsem mu po letech ukazoval soupisy jeho díla, tak ani nechtěl sám věřit, že toho je tolik. Nikdy mně ani ve snu nenapadlo, že se s ním jednou seznámím osobně. Nebylo to však zcela jednoduché, protože byl hodně nedůvěřivý vůči těm, které neznal. Později mi dokonce řekl, že myslel, že jsem na něj nasazen StB! Postupně ale – a to i díky mé manželce – vzniklo mezi námi krásné a nefalšované přátelství. Byl to důvěrný vztah, který se potvrdil v letech normalizace. Tehdy jsem prodal celou řadu Bimbových obrazů v mladoboleslavské automobilce, protože se bál v Praze prodávat. V automobilce se bralo vždy 13. a ten den za mnou chodilo hodně zájemců. Vybrali si buď hezkou krajinku z okolí Kožlan či povodí Střely a Berounky nebo westernový námět, na kterém byli vždy nádherní koně. Jejich pohybovou anatomii ovládal bezkonkurenčně a často mi ukazoval,

jakých zásadních chyb se dopouštěli například autoři plakátů pro Velkou Pardubickou, kteří neznali zákonitosti pohybu nohou při trysku, klusu, cvalu, skoku a podobně.

Bimba byl kamarádský, veselý, příjemný a velice vzdělaný člověk. Když podal návštěvě ruku, tak bylo doslova cítit, jak je to srdečné a upřímné. Svým založením byl romantik a snílek, dokázal mi třeba v deset večer zavolat do Boleslavi, ať se podívám z okna ven na oblohu, že prý je měsíc v úplňku!

V listopadu 1989 měl přání, abych za ním přijel do Kožlan. To bylo v době, kdy se v Praze již demonstrovalo a ten den byla na Letenské pláni velká manifestace. Pobyl jsem tehdy v Kožlanech dva dny a Bimba mne povozil po okolí a ukazoval mi místa, kde všude maloval a kde vznikaly jeho krajinky, které se lidem tak líbily. Zajeli jsme také do Kralovic k panu Ekrtovi, který zde měl kdysi drogerii a kupoval tenkrát pro sebe i rodinu obrazy. V počátcích tak Bimbu finančně podporoval a ten mu to nikdy nezapomněl. Když jsem měl odjet autobusem do Prahy, tak byl velký mráz a autobus vůbec nejel. Tak mne Bimba pohotově odvezl do Rakovníka, abych zde mohl chytit vlakový spoj. Zde jsme si na nádraží podali ruce a to jsem ho viděl naposledy. Za necelé dva měsíce zemřel.

I když už více než šestnáct let Bohumil Konečný nežije, naše přátelství s paní Evou i celou rodinou přetrvává i nadále a občas se s manželkou v Kožlanech nebo na Borku objevíme, abychom si mohli popovídat a vzpomenout na toho, kdo nikdy nedokázal vědomě ublížit, ale komu kvůli vlastnímu prospěchu ublížili jiní.

listopad 2006

(z knihy T.Pospiszyla: Bohumil Konečný, Arbor Vitae, Řevnice, 2008)

Poslední dokončený obraz Bohumila Konečného